

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

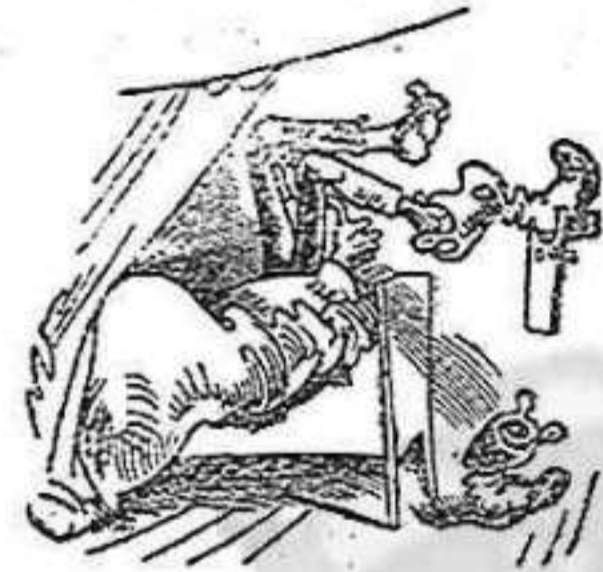
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

A CONSECUENCIA DE UN TIBERI, de G. Busch.

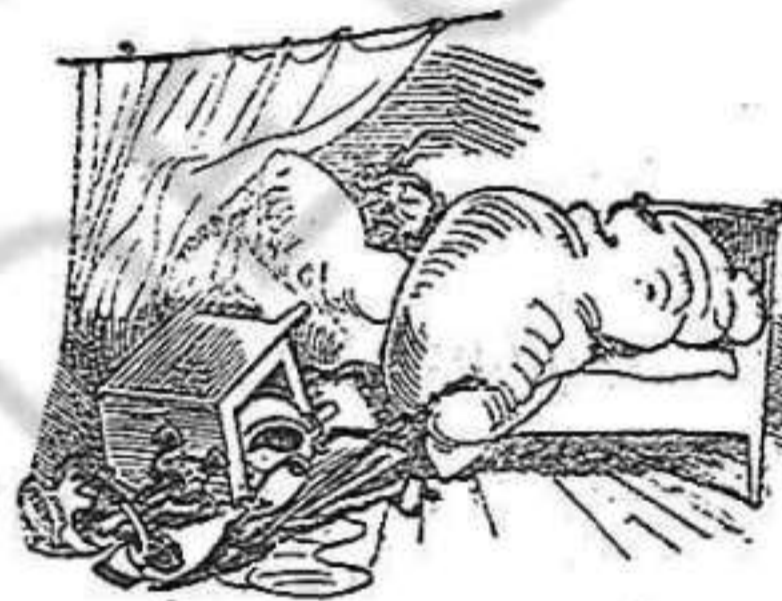
A la matinada.

¡Ay! Sembla que las frontissas del genoll me fan mal.

Y aquest mal de cap... aquest mal de cap tant etern!

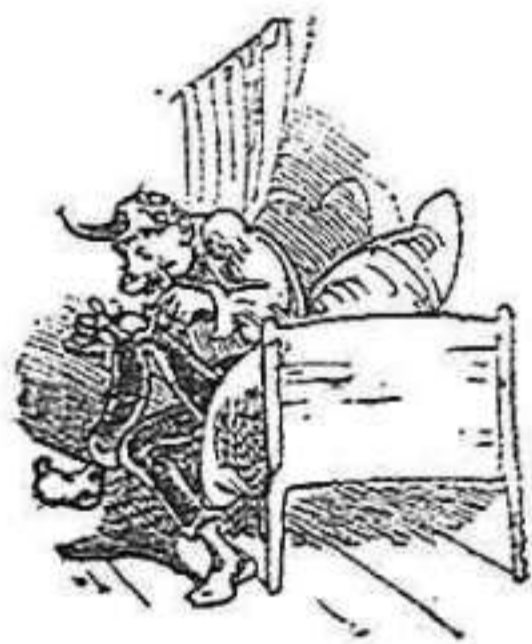
A veure, potser aixís de cantò se 'm calmará una mica.

¡Ay mare! Veig uns colors en forma de tacs bellugadissas.

Ja torna aquell mal de cap. ¡Uy! Sembla que 'm barrinin lo cervell! Vaig á llevarme.

¿Ahont dimoni haure passat la nit?

Tè... Are vejéu perque haig de fer tentinas.

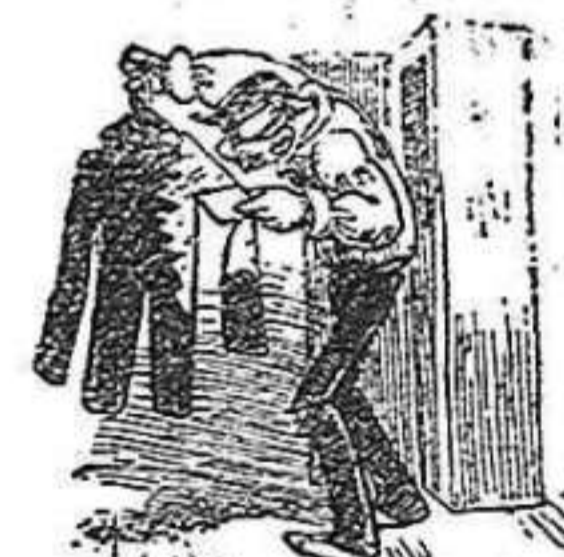
Potser si hi fumava una pipal

Ja hi torném?...

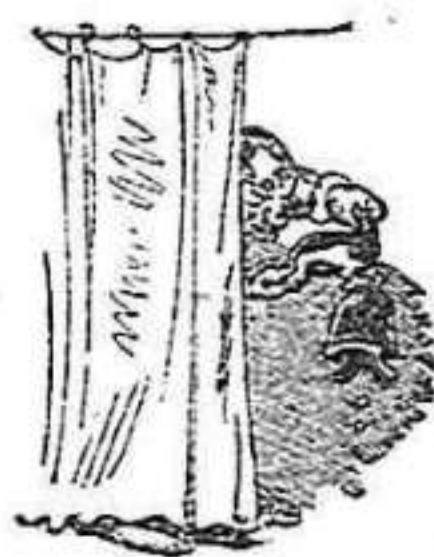
Lo rellojje dintre del tinter, y aixó vaig ferho á las foscas.

Y la livita nova tota tacada. Ay, ay, ¿qui 'ho enten?

Y 'l barret nou dintre del renta-mans!....

Y 'm surten tres quartos de las botas. ¿Qué vol dir aixó?

A veure refrescántme si m' aixiribeixo!

A veure si ab una mica de licor m' entono!...

Brrr. ¡Quinas esgarrifansas!

¡Ay gracias á Dèu! Al últim tornu á trobarme bè. Pero ¿ahont haure passat la nit?

PASTELERIA NACIONAL.

A fan la competència al carrer de 'n Petritxol, y á fé de demócrata ho sento y á fé de liberal ho deploro.

Jo 'm creya que á la pobra Espanya defallida, després de tant temps de governarla 'ls conservadors, l' hi donarian sopa de caldo y algun biftech, y vaig veient que la cuina 's torna forn, y 'l restaurant pasteleria.

¡Desgraciada Espanya! No pot sortir del mateix règim de alimentació política!

Está empalagada de tant menjar pastels, y no saben servirli més que pastels, pastels sempre.

¿Se 'n recordan?

Quan l' encarregat de pastarlos se deya Cánovas y l' encarregat d' enforarlos se deya Romero Robledo, tot lo mon se queixava y abjusticia.

La pasteleria nacional funcionava activament. Farina conservadora, mantega rancia ó siga carlista, una mica de sucre ministerial, una miqueta d' ou d' aquell que 'ns amagavan continuament, y ab quatre cops de mà 'ls pastels sortian á punt. L' oposició 's cremava.

—Millor, deyan los conservadors: aixís lo forn estarà calent, y apropósit per coure 'ls.

Y efectivament: se feyan arcades, regidors, diputats provincials y diputats á corts, ab la mateixa facilitat ab que 's fan ensiamadas.

Y sortian aquells diputats de bona pasta que s, enmotllavan als dits del govern, que á tot responian que sí, y que fins quan se cantaven los responsos de la patria, á l' expressió *Requiescat in pace*, responian *Amen*.

Nosaltres cridavam contra aquest sistema; y la veritat siga dita, no eram los únics en queixarnos.

Al costat nostre y cridant com nosaltres ó potser més encara, hi havia 'ls constitucionals, hi havia 'ls centralistas, en una paraula: hi havia la fusió en massa.

—Lo govern ho fá tot: ell s' ho guisa y ell s' ho menja. Es un escándol. Lo cos electoral está lligat, amordassat, no 's pot moure, ni pot dir res. Aquí no hi ha més forsa que la influencia oficial combinada ab lo caciquisme. ¿Cóm es possible que 'l país marxi bé? ¿Cóm es possible que las necessitats del país se satisfassin? ¿Cóm es possible averiguar lo que pensa, lo que sent y lo que vol la nostra estimada Espanya?

Aquest era 'l tema de tots los discursos fusionistas. Y ab aquest tema demostravan que la situació conservadora tenia molta habilitat, pero molt poca forsa; y aixís com lo general Prim vá dir un dia: «Tanquin 24 horas las tropas als cuarteles y 'l poder es meu,» ells venian á dir: «Tanquin 24 horas la pasteleria» y perderéu tots los parroquians.

Tant era aixís que quan van pujar s' alabavan de que ja may més havian de veure las malas muchas conservadoras.

—Venim á moralisar l' administració y la política. Volém que 'l país expressi ab tota llibertat y franquesa, lo que sent, lo que vol y lo que pensa: al pujar hem romput los motllos de l' influencia oficial. Lo govern no presentarà candidats.

¿Se 'n recordan?

Y apesar de aquestas promesas, han bastat tres mesos de poder, tres mesos de respirar la atmósfera de la pasteleria per olvidar-se de tot, y seguir en totas sas parts las tradicions conservadoras.

En una paraula, las pasteras tornan á ser plenas, ja hi ha qui treballa activament y qui 's disposa a treure verdaderas fornadas de candidats ministerials, disposats á fer la felicitat del govern, ja que no poden fer la felicitat d' Espanya.

Jo 'm creya que 'l govern, sobre tot sent liberal, havia de pendre 'ls diputats que 'ls electors volguessin donarli.

Aixís hauria de ser; pero segons ván las cosas, los successors de 'n Cánovas, ho pensan de un altra manera.

A tenor de las doctrinas que han heretat junt ab lo poder, tractan de ferho tot al revés: los electors que haurian de ser los primers galans en lo drama electoral, haurán de desempenyar los papers de comparsas, prenent lo que 'l govern vulga desigparlos.

Y lo més sensible es que si no ho prenen de bon grat, los ho faránpendre per forsa.

Y en proba d' això, es que ja comensan á circular noms y á circular gobernadors que se 'n van á la pasteleria á rebre ordres.

De despatxar los productos dels forns ministerials depen que 'ls gobernadors conservin la ganega de serho.

Y en honor de la veritat hem de dir que no tots los productos que se 'ls obliga á vendre com á pasta de primera, poden passar pel gust del públich.

Alguns dels candidats que 'l govern recomana y patrocina, ab prou feynas arriban á rosquilla, n' hi ha que tot just son secalls y alguns no passen de carquinyolis.

Y no obstant portan la marca de fábrica ministerial!

Per avuy no dihém res més: en lo successiu ja ho anirém veient y 'ls examinarém ab més calma, á fi de que 'ls districtes no hajan de menjar una cosa per altra.

Hém arribat á un extrem en que 'l país s' ha de salvar á sí mateix; y á fi de lograrho, desd' are 'ls assegurém qu' hem de cantar més clar que l' Stagno y que 'n Masini.

P. K.

DIJEMES dia 25 del present publicarem l' anunciada Campana extraordinaria en celebració del centenari de Calderon de la Barca. Lo número 's compondrá de vuit planas, quatre de grabats y quatre de text; aquells deguts á

Mestres, Penner, Moliné y Gomez, y l' últim á un gran número d' escriptors que han volgut pagar en nostre popular periódich un tribut de admiració al gran dramátich castellá.

Entre otras novedats publicarem un autógrafo de D. Víctor Balaguer y un altre de Frederich Soler.

Com que 'l número es doble 's vendrá á 4 quartos, fentse una tirada especial en paper groixut, que s' expendirá á ral cada número.

Deyan aquests dias, que rellevarian al general Blanco, porque no havia guanyat las eleccions municipals de Cuba.

Però després ha jugat lo telégrafo, y sembla que guanyará las eleccions de diputats á Corts.

Baix aquesta base 'l govern, sense tocar á n' en Blanco, ha donat á n' al blanco.

Lo qu' ell vol es que surti 'l plumero, ó siga una majoria que l' ajudi á portar lo cistell dels comestibles.

Aixís que s' acabava de dir la missa s' ha desplomat la volta de la iglesia de Pinilla de Toro, causant una infinitat de desgracias.

Vamos á veure, senyors neos, vostés que quan se crema un teatro parlan dels pecats del sigle, vamos á veure cóm esplican la caiguda de la volta de una iglesia.

Ha mort lo general Zapatero. Que Déu l' haja perdonat.

Gosava, particularment á Barcelona, de una fama molt trista. Díguinho sino 'ls intelissos milicianos fusellats á Gracia en 1856.

No obstant, aquest home tant fort ab los débils, s' aplacava ab los forts.

Aquí ván dos anécdotas históricas.

Un dia vá cridar als germans Clavé, l' Anton y l' inolvidable Joseph Anselm.

Al primer vá insultarlo, y ell vá contestarli als insults ab altres insults: llavors lo general vá alçar lo bras per abotejarlo; pero en lo mateix moment l' Antonet Clavé, se l' hi agarbonava, y 'ls mossos de l' esquadra, allí presents, no s' atrevian á clavarli un tiro per por de ferir al general.

Després que 'ls ván separar, lo general vá dirli que l' hi agradavan los valents.

Al popular Joseph Anselm Clavé vá desterrarlo á Mallorca, amenassant fusellarlo si 's movia de aquella isla.

Clavé desde Palma vá rebre noticia de que una filla seva estava molt mala, y desafiant tots los pe-

rills y no escoltant altra véu que la del sentiment de pare, s' embarca y compareix á Barcelona.

Lo general, al tenir noticia de la seva arribada, fá agafarlo y durio á sa presencia, demanantli comptes de haver quebrantat lo seu desterro.

En Clavé respon ab noble enteresa, que tenia una filla molt mala.

Ab aquesta resposta 's trasmuda la fesomia del general, y l' hi diu:

—Vágise'n, y estiga tranqüil, que jo també soch pare y comprench aquests disgustos.

En aquell moment, també en Zapatero tenia una filla malalta.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo rector de Balaguer sembla que s' ha prés á gran empenyo que 'ls joves no festejin. Sembla que una minyona qu' en lo confessorari vá acusarse del pecat de festejar, se la vá treure del davant á crits y sense voleria absoldre.—¿Y l' amor al proxim, Sr. Rector? Miri que 'l próxim més próxim de una noya que festeja es lo seu promés.

Com arcalde de barri salat potser en tot Espanya no se 'n troba un altre com un que n' hi ha á Badalona. Dias endarrera, per qüestions de vehinat vá fer agafar á una dona á la qual l' hi tenia tirria, per la guardia-civil. L' arcalde primer vá deixarla anar immediatament. Ab un arcalde de barri aixís, la veritat, *el ser civil no es un placer*.

D' acort ab l' arcalde, lo poble de Darnius vá trasladar la celebració de la festa de Santa Coloma, de un dimars á un dissapte. Tots s' hi ván avenir, menos los carlins, que ván obligar á fer festa als seus treballadors, y deshobeint la autoritat del arcalde, ván fer balls á la plassa. Y pregunta 'l nostre corresposnal: ¿Cóm es que l' arcalde vá deixarse trepitjar per la canalla carlista?

A las pobras mestras dels pobles los hi ván sortint competidors, ab alguns rectors, que fan tota mena d' esforços per establir convents de monjas y treure las alumnas de las escolas públicas; aixís ho fá 'l célebre rector de Geida y 'l no menos célebre de Rubí. A aquesta última vila ván arribarhi un d' aquests dias las monjas vestidas de senyora. ¡Ay senyor! En quins temps hém arribat que fins las monjas se falsifican!

A Piera s' estava celebrant una festa religiosa costejada pel Monte-pio de Sant Bonifaci, sent pendonista 'l corresposnal de la Campana. Lo regent de la parroquia, al véure'l a l' iglesia, vá desferse en impropis contra d' ell, donant encàrrech al president de la Junta directiva per que fes sortir á aquell individu del temple. Tothom vá condemnar l' intransigencia del capellá, y tothom hauria abandonat l' iglesia si aquell no hagués desistit de la seva rebequeria.—Y are digan vostés mateixos ¿no val més vendre Campanas, que no pas vendre aquest zel religiós falsificat?

MAIG.

¡Ay! Som al maig, ¡qui ho diria!

¡Un mes tant bonich avants!

¡Un mes en que jo gosava

tot quan l' home pot gosar

en aquesta vall de llágrimas!

Verdor, flors per tots costats,

música, dolça poesia,

caras hermosas, cel blau,

ayre pur, aucells alegres,

nits serenas, sol brillant...

¿Qué s' han fet aqueles ditxas?

¿Qué s' han fet aquells encants?

Tot me sembla trist y fúnebre,

tot ho trobo transformat.

¡Ay caramba!

¿Qué ho farà?

¿Será que ja 'm torno gueto?

¿Será que jo estich malalt?

Me 'n recordo que aquets dias

jo 'm posava un traje bianch

y un barret de pipijapa,

que 'm queya que ni pintat,

y 'm trobava tots los vespres

ab don Pere y ab don Pau,

y feyan petar la claca,

tot parlant del benestar

que té un home á l' oficina

sense haver de treballar.

Are don Pau y don Pere

semb an dos esperitats,

y hasta crech que quan me veuben

refugen lo saludar.

¡Ay caramba!

¿Qué ho farà?

¿Será que jo soch un altre?

¿Será que 'ls he disgustat?

Temps, humor, salut, pessetas;

de tot anava sobrant;

entrava en tots los teatros,

no feya falta á cap ball.

Avuy de temps ja me 'n sobra,

pero es sols per sospirar;

l' humor per tot me rebrota

convertit en bonys y grans;

la salut no me la trobo;

las pessetas m' han volat;

los teatros me 'ls contemplo

desde fora dels portals;
lo ball que avuy dia ballo
es rondar sense parar...
¡Ay caramba!
¿Qué ho farà?
¿Será que hi han hagut cambis?
¿Será que jo no ho veig clar?

Quan prenent lo xocolate
llegia 'l diari per alt,
sempre hi trobava notícias
que alegraven l' esmorsar.
Ara tot lo que llegeixo
no fa més que omp'irme 'l cap
de pensaments tenebrosos
y núve s horripilants.
¡En Sagasta á da't del carro,
en Cánovas desmontat,
eleccions que 'ls altres guanyan,
rellevo de generalst...
No sé qu' es lo que en mi passa
quan veig notícias semblants...
¡Ay caramba!
¿Qué ho farà?
¿Será que hi mudat d' ideas?
¿Será que 'l mon s' ha girat?—

Aixís á estonas s' exc'ama,
Ramb'a amunt y Ramb'la avall,
un que avants de caure en Cánovas
cobrava un sou regu'ar,
protegit per la influencia
d' aquel's don Pere y don Pau.
Y mira ab tristesa 'ls arbres,
y ensuma las flors passant,
semblant i que las violetas
y las rosas d' aquest any
no tenen ja ni la essencia
ni 'ls co'ors del a tre maig.
Y torna á fer conjeturas
donant voltas y exc'amant:
—¡Ay caramba!
¿Qué ho farà?—
sense atina en que la causa
es que ara no es empleat.

C. GUMÁ.

En la direcció de la Deuda s' han descubert novas falsificacions.
En la direcció de la Deuda hi predominan encare 'ls empleats conservadors.
¿Qué volen ferhi? Alguns s' empenyan en que las figueras de moro fassan figas de coll de dama.
Y aixó no pot ser: las figas de las figueras de moro están sempre carregadas de punxas.

Los conservadors han guanyat las eleccions municipals á Puerto-Rico.
Aixó es una compensació.
Ja 'm jugo jo qualsevol cosa que á pesar de haver guanyat á Puerto-Rico, 's quedarán á Puerto-Pobre.

En pochos dias han mort tres ó quatre generals.
A Espanya hi ha tants generals, que la mort de tres ó quatre en una senmana es cosa que no té res de particular.

A Solsona 'l coro católich ha donat una serenata á uns casats de fresch.
Entre 'ls executants hi havia un capellá que raspava 'l violí, 'l qual vá tocar un vals á solo.
Era un vals molt airós y molta gent en las casas vehinant y fins al mitj del carrer vá posarse á ballar.
¡Viva 'l capellá de Sol-sona.

Proposo la canonisació del vicari de Pineda, encare que s' haja de fer ab canons de panillo.
Figúrinse que 'l dia de las eleccions anava arastrant electors al colegi, ab un entussiasme tal, que deya:
—Jo no soch Mossen Joan que 'us recomano que votéu, sino 'l mateix Sant Joan patró del poble.
Y en proba de que era sant, fins se conta que vá fer algun miracle.

Un dels candidats que presenta 'l govern es lo Sr. Fabra y Floreta.
Lo Sr. Fabra y Floreta se presenta per Girona.
A n' aquest sí que se l' hi pot dir:

—Ja 't conech, Floreta, que 't dius libre-cambista.

Lo doctor Garrido vol presentarse candidat á diputat á Còrts per acumulació.
No es estrany: lo doctor Garrido es lo Romero Robledo dels metjes.

Després de tot, la pobra Espanya está deshanciada dels metjes polítichs.
¡Qui sab! Potser entregantla á un curandero la farém viure... d' esperansas.

Per un edicte del jutje de Falset se crida al capellá de Flix.
Ja sé perque será.
Deuen volerlo fer bisbe.

Qüestió de actualitat:
Alguns progressistas democrátichs reclaman qu' en Zorrilla torni á Espanya, y 'ls més íntims amichs de 'n Zorrilla responen que á París hi está molt bè.

—Pero; perque?
—Es un desterrat.
—Tè las portas de la pátria obertas.
—No hi fá res. Está desterrat.

Trasládinse al camp carlista.
—Lo Papa está presoner en lo Vaticá! diuhen los encarregats de mantenir la llana en certs catells.
—No es cert: tè las portas obertas de bat á bat. Pot sortir quan vulga.
—No hi fá res: está presoner.
¿Vamos á veure, no troban entre tot aixó molts punts de semblansa?

Lo bisbe de Segorbe 's fá ajudar la missa per dugas senyoretas molt hermosas.
Lo bisbe de Segorbe es un sant varó que desitja la gloria anticipada y 's rodeja de dos angelets.

Un rasgo de justicia dels árabes.
La filla de un moro de Alger se casa ab un francés, y pochos dias després del casament se presenta á casa seva plorant com una Magdalena, dihent que 'l seu marit l' hi havia donat una bofetada.
—¡Miserable! crida 'l moro ¿S' ha atrevit á pegarte?
—Sí, pare.
—Jo 'm venjaré, filla mèva.
Y alsant la má dona una altra bofetada á la seva filla.
—Torna á casa del cristiá, y dígalí qu' en justa venjansa de haver pegat ell á la mèva filla, jo he pegat á la seva dona.

Lo país se queixava de que 'l govern de 'n Cánovas cada cop que hi havia eleccions, l' hi donava una bofetada, valentse de unas llistas falsificadas.
—Una bofetada? ha dit lo govern fusionista. Donchs véis á trobar als conservadors, y dígalis que per medi de las sévas mateixas llistas jo te'n dono un' altra.
¡Qué hi farém! Estém en plena justicia de moro.

Un fulano acusat de haver robat en quadrilla havia confessat lo seu delicte.
—Se 'us vá á nombrar defensor de ofici, vá dirli l' actuari.
—Vostés mateixos, fassan lo que 'ls sembli.
—Encare que, sent com sou confès y convicte, no sé que dirá 'l defensor á favor vostre.
—Precisament aixó es lo que m' intriga més: á veure que dirá.

Després de no haverse vist ja feya molt de temps se troban dos companys que junts havian anat á l' universitat.
—¡Quins temps aquells! diu un.
—Oh! no me'n parlis.
—Aquella amistat tant íntima, tant verdadera!..
¿Te'n recordas, Miquel? Quan un no tenia diners no s' apurava, perque sempre tenia 'l medi de acudir á la butxaca del altre.
—Sí, exactament: no més hi havia una cosa: que l' altre sempre era jo.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Se-cas.
2. ID. 2.ª.—Mal-gas-to.
3. ENDAVINALLA.—Font-ro-do-na.
4. CONVERSA.—Cánovas.
5. MUDANSA.—Cot, Bot, Sot, Llot, Mot.
6. GEROGLIFICH.—De las riallas venen las plorallas.

Han endavinat totas las solucions Un Calderer, Hermosa Lola D, y Simon de Vantua; 5, Sollador de Reus y Nautich; 4 Un maquinista, Pere de las Orgas y Un cotxero dels morts; 3 C V y Luis del Márech; 2 Nicodemus y 1, no més Un admirador de 'n Masini.

XARADAS.

I.
La dugas quarta
m' agrada molt,
pero 'l seu genit
fá massa por.
La tres dos es un gran tipo
y vesteix molt elegant,
pero tè un grave defecte
y es que no sab catalá.
La tot es caya,
tè 'l cabell d' or,
la cara d' ángel
y 'l cor molt bó.
A més es tercera prima
y aixó, noy, molt me convè;
m' estima fins ab deliri
y 'm jura un amor etern.

MIRALBOCENGEF.

II.
La primera es numeral
y la segona també,
y l' home qu' es molt total
ab tothom sempre está bè. J. E. PUNTARRI.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los punts ab números que sumat vertical y horizontalment dongan un total de 25.

ANTONET TEIXIDÓ Y C.ª

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6.—Una nació.
1 5 2 3 6.—Un poble catalá.
6 3 1 6.—Un instrument.
4 2 3 1.—Un animal.
1 2 1.—Nom d' home.
1 5.—Un arbre.

A. T.

GEROGLIFICH.

P. L. J.
I. N. Y
La Fa
L
Sal
P I N.
Y.

AIXORAMSUT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pere Sistahs, Balverna, Simon de Nantua, Xiquet de Valls y Nicodemus.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Pau de la Rutlla, Un Cadell, Nebot de 'a Tuyas, Admirador de 'n Masini, Jutje de pá, J. M. Parcet, P. Rafols, Candido candidat, Baldiri de las Candelas, Ciri trencat y C. V. y P.

Ciutadá Leoncio Bosch y P.: Hi anirá algun qüento; lo demés no 'ns serveix.—Hermosa Sala D.: Publicarém un térs de sílabas y una conversa.—Llamp-brochs: Publicarém dos qüentos.—S. Gomila: Gracias per l' envió.—Esoj Osnaib: Publicarém quadrat de paraulas y de números y 'l rombo.—Antoni Ferrer: Hi ha bona tendencia en lo quadret; pero hi falta sustancia y sobra tot aquell amaniment de sal y pebre que fá que 'l género siga tant gustós.—A. Sola y Vidal: Gracias per l' envió.—S. Sanjoan: Publicarém un geroglífich.—J. P. y J. V.: Lo que vostés propo-an que diguém es molt delicat, y no podent probarho podria costarnos una causa criminal.—S. N. y O.: Olesa: L' hi agrahim las notícias; pero no 'n trobém cap de punta.—Empleado de la Compañía: Del mateix assumpto que diu vosté vá ocuparse 'l Diluvi y l' endema vá haver de rectificar.—J. R. B. Balaguer, A. de Badalona, B. G. Aguilana, Solsona, A. S. Piera, L. Ll. Badalona, J. V. Alcover, G. R. A. Papiol: Agrahim las notícias que 'ns facilitan.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

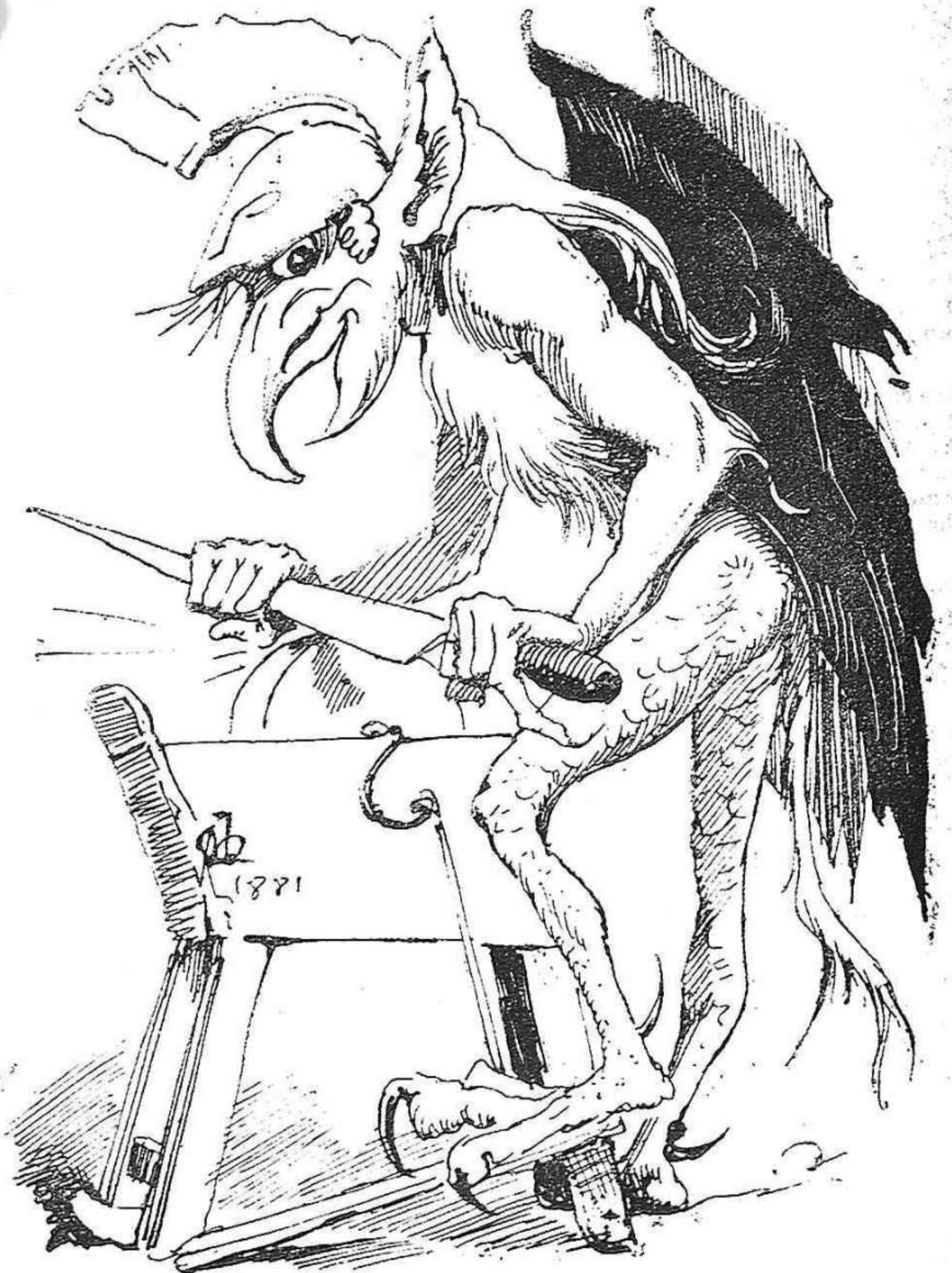
¡Barrini senyor Canons que venen las elecciones!

Velshiaqui 'l partit del Nort aquest arbre ha nascut mort.

Y donchs D. Manel ¿qué fém? ¿Qué vé ó no vé? ¿en qué quedém?

Lo Libre-Cambi entre tant espera l' hora esmolant.